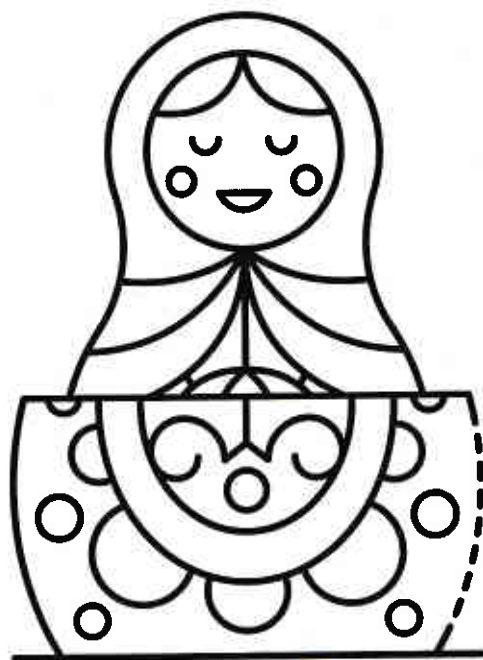

LBRIS

We know
books

Petrică Barna
*Viata ca o
Matriosca*

LETRAS

Promovăm autorii români

Cuprins

CAPITOLUL 1. Prima matrioșcă (miezul dur).....	15
CAPITOLUL 2. A doua matrioșcă (familista?)	117
CAPITOLUL 3. A treia matrioșcă (iubire vs bani)	181
CAPITOLUL 4. A patra matrioșcă (și mai mulți bani).....	253
CAPITOLUL 5. Ultima matrioșcă (mare dar fragilă).....	345

Am revăzut-o după câțiva ani.

În toată perioada în care nu ne văzuserăm mi-a fost foarte greu să o uit.

Relația noastră frumoasă s-a sfârșit urât.

Nespus de urât. A fost un sfârșit care m-a marcat, nu pentru că a venit (într-un fel era de așteptat), ci pentru felul în care a venit.

După șapte ani petrecuți împreună, ani în care am trecut, unul lângă altul, și prin bune și prin rele, nu a avut măcar curajul să își ia rămas bun. A plecat din viața mea, așa cum a și apărut...brusc.

Dar trecerea ei prin viața mea a lăsat urme adânci, despărțirea de ea fiind lovitura care avea să mă trezească definitiv, să îmi arate că trăisem destul în umbra ei, că îi dedicasem toată viața mea, că devenise obsesia mea.

O obsesie care mă făcea să nu mai văd nimic așa cum ar fi trebuit să văd. Devenise obsesia bolnavă a vieții mele.

Atunci îmi era foarte teamă să nu o pierd.

Atunci când a plecat și am avut posibilitatea de a rămâne singur cu mine, am realizat că trebuie să îi mulțumesc pentru tot ce a făcut și m-a făcut să fac în toată perioada pe care am petrecut-o împreună.

Faptul că am convenit să povestim și că mi-a dat acordul să scriu tot ce îmi spunea, înseamna foarte mult pentru mine, pentru că mai toate acțiunile ei se

bazau pe o zicere, care suna cam așa: “e prea domn, ca să spuna ceva. Așa că nu am de ce să mă tem. Nimeni nu va afla nimic”.

Acum însă toți vor afla cât de mult și cât de greu a trebuit să lupte cu ea pentru a-și face o carieră, cum a devenit din femeia de afaceri care ar fi vrut să fie, o carierista, câte suflete a îngropat, dar mai ales toți vor afla cât de singură a rămas către sfârșitul vieții ei distruse de continua alergare după bani.

Mă uitam la ea cum stătea rezemată în fotoliu cu o poală a halatului de baie cazută, lăsând intenționat la vedere întreaga coapsă dezgolită.

Nu eram foarte impresionat.

Am constatat că și după atâta vreme aș putea să o descriu cu mare precizie. Știam câte alunițe are, unde și ce semne particulare îi făceau unic trupul altădată atât de frumos.

Slăbise destul de mult, iar asta afecta vizibil aspectul exterior.

Fața era acum transformată într-un craniu, peste care era întinsă pielea obrazilor. Ochii ei încă verzi erau parcă duși în fundul capului, iar colțul drept al gurii era ușor căzut, urmare, aveam să aflu, a unui accident vascular destul de serios.

Ieșise de curând de sub duș, iar părul îi era prins, ca și altă dată, într-un prosop făcut turban, în creștetul capului.

Mă uitam la ea și încercam să revăd fata aceea frumoasă de care mă îndrăgostisem nebunește cu ani în urmă. Nu mai găseam decât o femeie măcinată interior, consumată de toate evenimentele vieții pe care și-o alesese, cu o privire tristă, lipsită total de vitalitatea din tinerețe.

Nu mai era ea.

Brusc, mi-am amintit o secvență dintr-un film românesc (parcă „Porțile albastre ale orașului”), în care eroul întors de pe front, își găsește soția moartă,

dar nu o mai recunoaște și strigă: unde e nevasta mea? Ce ai făcut cu femeia mea? “Urâtă a fost maică, întotdeauna. Numai tu ai văzut-o frumoasă, pentru că o iubeai.”

Nu era cazul.

Mihaela fusese mereu o fată frumoasă -conștientă de frumusețea ei- având mereu grijă să îmi povestească cum obținea servicii diverse de la bărbații pe care îi „amețea” cu farmecele ei.

Dar atât. Era frumoasă fizic, iar asta m-a făcut să nu îi mai văd urâtenia din suflet.

Acum era doar o frumusețe trecută.

Buzele,pline altădată, pe care abia așteptam să le sărut, acum se subțiaseră, iar șiragul de dinți, inexplicabil de albi atunci, acum aveau o ușoară culoare maronie, de la multa cafea pe care o consuma, dar și, surprinzător, de la țigările pe care le fuma.

Am aflat că era în pragul celei de a treia căsătorii și asta m-a mirat foarte. Știam că își promisese după primul divorț, că nu se va mai lega de cineva printr-o hârtie.

Și cu toate astea...

Stăteam rezemat pe canapeaua din sufrageria frumos mobilată, privind-o cum încerca să iasă din situația penibilă în care se găsea.

Pe mine mă părăsise fără nici o explicație plauzibilă, dispărând pur și simplu din viața mea și a tuturor prietenilor noștri. Viața, așa hâtră cum e ea, ne-a adus împreună, după câțiva ani în care nu mai știusem nimic unul de celălalt.

Și vă mărturisesc sincer că aș fi trecut pe lângă ea pe stradă, dacă nu m-ar fi oprit.

Iar acum mă găseam în apartamentul ei, situat într-o vilă dintr-un cartier rezidențial al Bucureștilor.

—Frumos te-ai aranjat aici.

—Îți place?

—Sincer da. Sufrageria e mare și luminoasă. Iar priveliștea e minunată. Nu seamănă, ce-i drept, cu ce sunt eu obișnuit în Brașov. Acolo unde te întorci dai de munți. Aici doar betoane și asfalt. Mă întreb cum de te-ai adaptat aici.

—Greu. Dar nu am avut încotro.

—Ei nu! Sunt sigur că ai fi putut face și alegeri mai inspirate.

—Ca de exemplu, să nu fi plecat din Brașov?

—Putea fi o variantă.

În altă ordine de idei, pot să te întreb de ce m-ai oprit?

Îți mărturisesc foarte sincer că aș fi trecut pe lângă tine fără să te recunosc.

—Chiar atât de mult m-am schimbat?

—Da.

Mă tot uit la tine și încerc să regăsesc ochii ăia luminoși, zâmbetul, ...

Nu a mai rămas nimic.

—Probabil că nu.

Eu însă mă simt foarte bine.

—Să zicem că te cred.

De fapt nici nu e nevoie de vorbe. Starea ta de bine ți se citește pe față, i-am spus zâmbind cu subînțeles.

Dar să reiau... De ce m-ai oprit?

—Sincer să îți spun m-am bucurat tare mult să te revăd. Iar acum, chiar simt nevoia să stau de vorbă cu cineva. Știi... am adunat prea multe... și îmi e greu. Iar tu, din câte îmi aduc aminte ești un bun ascultător.

CAPITOLUL 1

Prima matrioșcă (miezul dur)

O parte din poveștile ei le știam.

Le știam, de când ne petreceam sfârșiturile de săptămână, întinși în pat, ea cu capul pe pieptul meu, vorbind, iar eu, ca și azi... ascultând.

A fost o elevă eminentă într-un oraș băcăoan.

Nu era ceea ce se chema o frumusețe. Era o fată băiețoasă, careia îi plăcea să bată mingea pe maidan alături de baieți.

Cu fetele nu prea avea ce face. Nu-i plăcea să se joace „de-a mama și de-a tata”, nici să facă mâncare din nisip amestecat cu apă pe care să o servească apoi pe frunze mari de brusturi.

În general nu-i plăceau jocurile și jucăriile fetelor.

Ei îi plăcea să meargă la scăldat în Trotuș, să sară în apă de pe podul din parcul central al orașului, dar cel mai mult și mai mult îi plăcea fotbalul.

Așa „țâr” cum era, putea alerga și sări foarte mult. Ai ei au considerat că bine ar face dacă și-ar consuma energia asta, într-un cadru organizat și au dat-o la atletism.

Acolo a început viața ei.

Se simțea în elementul ei printre sportivi. O bucura orice bun rezultat al colegilor de echipă.

Erau buni, iar rezultatele nu întârziară să apară. Ajunseseră vicecampioni naționali cu echipa.

Au urmat, cum era și firesc, „felicitățile în fața frontului”, s-au organizat careuri în curtea școlii, au primit diplome de merit... Și uite așa, micuța și slăbuța Mihaela, a devenit o mică vedetă a liceului.

—Ai primit și bani, în afara medaliilor, o interogă fratele ei mai mic, când ajunse acasă, după un concurs.

—Da.

—Mulți?

—Nu. O sută și cincizeci de lei.

—Oaaa...ce fain. Mie câți îmi dai?

—Dar de ce ți-as da? Țștia sunt banii mei. Am muncit pentru ei. Ține-te și tu de antrenamente, ridică-ți ștacheta și ai să vezi că ai să câștigi și tu.

Fratele ei făcea și el sport. Lupte.

Era la începutul activității, și asemenea Mihaelei era un luptător. Dar, avea și cheltuieli. Ieșea în oraș cu băieții și mai cheltuia și el un leu- doi. Dar de unde iei și nu mai pui...

—Dar tu ce faci cu banii? Tu nu trebuie să scoți fetele în oraș. Tu nu ai cheltuieli. La ce îți trebuie?

—Tata mi-a spus că e bine, atunci când pot, să pun niște bani deoparte, pentru mine. Să îi am, pentru orice eventualitate.

—Poți să îți păstrezi câți vrei, dar dă-mi și mie ceva.

—Bine măi cerșetorule. Ia. Și îi întinse o hârtie de douazeci și cinci de lei. Dar să nu mai vii să ceri, că nu-ți mai dau.

—Surioara mea dragă și frumoasă.

Obrajii fetei se îmbujorară. Chiar dacă complimentul venea de la fratele său, îi facea totuși plăcere.

—Tu chiar crezi că sunt frumoasă? întrebă ea zâmbind.

—Da. Chiar ești frumoasă. Uite...cu părul ăsta lung și spălăcit, care îți curge pe umeri așa alan-dala, de nici nu știi dacă nu ar fi mai bine să îl tunzi, cu silueta ta de scândură perfectă....ce mai...ești nemaipomenită.

—Iar tu...un nesuferit mic și gras.

“Asta a fost prima mea învățătură. Am înțeles atunci că vorbele bărbaților nu prea fac doi bani, iar eu dacă vreau să mă descurc în viață, va trebui să mă bizui pe forțele proprii. Din copilăria mea, am ținut minte sfaturile tatălui: Mihaela, învață și să schimbi un bec sau o priză că nu știi peste ce nefericit dai în viață și nu va ști să facă nimic.

Tot atunci am învățat să prețuiesc banii.

Îi prețuiam mai mult decât orice. Știam că dacă am bani nu voi mai avea nevoie de nimic. Și atunci, m-am mobilizat și am început să mă antrenez cu și mai multa forță, ca să pot să obțin rezultate care să îmi fie recompensate în bani.

Ambiția de a mă realiza prin forțe proprii și de a avea bani mi-a marcat copilăria”